Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 15 września 2016 r.*

REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym rozmiaru przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Żądanie udzielenia informacji — Uprawnienia ECHA — Proporcjonalność

W sprawie T-392/13

Leone La Ferla SpA, z siedzibą w Melilli (Włochy), reprezentowana przez adwokatów G. Passalacquę, J. Occhipinti i G. Calcerana,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez L. Di Paolo oraz K. Talabér-Ritz, działające w charakterze pełnomocników,

oraz

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej początkowo przez M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage'a i J.P. Trnkę, a następnie przez M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage'a i J.P. Trnkę, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata C. Garcię Molyneux,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności szeregu aktów Komisji lub ECHA, po drugie, wniosek o zasądzenie od ECHA zwrotu kwot, które zostały nienależnie pobrane, a po trzecie, wniosek na podstawie art. 268 TFUE o naprawienie szkody, jaką miała ponieść skarżąca,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i A.M. Colins, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 listopada 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: włoski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniach 5 i 7 stycznia 2011 r. w wyniku postępowania wszczętego przez skarżącą, Leone La Ferla SpA, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) przystąpiła do rejestracji dwóch substancji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

2 W trakcie postępowania rejestracyjnego skarżąca wskazała, że jest „małym przedsiębiorstwem" w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definiowania mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. 2003, L 124, s. 36). Złożenie tego oświadczenia pozwoliło jej skorzystać z ulgowej opłaty pobieranej od wszystkich wniosków o rejestrację, przewidzianej w art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006. Zgodnie z art. 74 ust. 1 tego rozporządzenia wspomniana opłata została zdefiniowana w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 107, s. 6). Załącznik I do rozporządzenia nr 340/2008 określa między innymi wysokość opłat pobieranych od wniosków o rejestrację składanych na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1907/2006, a także ulgi przyznane mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom (zwanym dalej „MŚP"). Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, jeżeli osoba fizyczna lub prawna, która twierdzi, że jest uprawniona do ulgi lub zwolnienia z opłaty, nie może udowodnić, że jest do takiej ulgi lub zwolnienia uprawniona, wówczas ECHA pobiera pełną opłatę lub należność oraz opłatę administracyjną. W tym względzie zarząd ECHA przyjął w dniu 12 listopada 2010 r. decyzję MB/D/29/2010 w sprawie klasyfikacji usług, od których pobierane są opłaty (zwaną dalej „decyzją MB/D/29/2010"). W art. 2 oraz w tabeli 1 zawartej w załączniku do tej decyzji, zmienionej decyzją MB/21/2012/D zarządu ECHA z dnia 12 lutego 2013 r. (zwaną dalej „decyzją MB/21/2012/D"), wskazano, że opłata administracyjna, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, wynosi 19 900 EUR w przypadku dużych przedsiębiorstw, 13 900 EUR w przypadku średnich przedsiębiorstw i 7 960 EUR w przypadku małych przedsiębiorstw.

3 W dniach 5 i 7 stycznia 2011 r. ECHA wystawiła dwie faktury (nr 10026200 i 10026213), a każda z nich opiewała na kwotę 9 300 EUR. Zgodnie z obowiązującym w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych załącznikiem I do rozporządzenia nr 340/2008 wskazana kwota odpowiadała opłacie pobieranej od małego przedsiębiorstwa za wspólne przedłożenie informacji w odniesieniu do substancji w ilości powyżej 1000 ton.

4 W dniu 20 lutego 2012 r. skarżąca została wezwana przez ECHA do dostarczenia pewnej liczby dokumentów w celu zweryfikowania jej oświadczenia, w którym wskazała, że jest małym przedsiębiorstwem.

5 W dniu 17 maja 2013 r., po wymianie dokumentów i korespondencji elektronicznej, ECHA wydała decyzję SME(2013) 1328. W decyzji tej ECHA uznała, że nie otrzymała niezbędnych dowodów, by stwierdzić, iż skarżąca jest małym przedsiębiorstwem, i że zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji MB/D/29/2010 skarżąca była zobowiązana do uiszczenia opłaty mającej zastosowanie do dużego przedsiębiorstwa. W tych okolicznościach ECHA poinformowała skarżącą, że wystawi jej, po pierwsze, fakturę pokrywającą różnicę między pierwotnie uiszczoną opłatą a opłatą ostatecznie należną oraz, po drugie, fakturę w wysokości 19 900 EUR tytułem opłaty administracyjnej.

6 Celem wykonania decyzji SME(2013) 1328 ECHA skierowała do skarżącej w dniu 21 maja 2013 r. fakturę nr 10040807 opiewającą na kwotę 13 950 EUR, fakturę nr 10040817 opiewającą na kwotę 13 950 EUR i fakturę nr 10040824 opiewającą na kwotę 19 900 EUR.

7 W dniu 23 maja 2013 r. ECHA wysłała pocztą elektroniczną pismo do skarżącej w odpowiedzi na wiadomość elektroniczną otrzymaną w dniu 21 maja 2013 r. To pismo wysłane pocztą elektroniczną miało na celu udzielenie skarżącej informacji dotyczących decyzji SME(2013) 1328.

8 W dniu 24 lipca 2013 r. ECHA wysłała do skarżącej pismo w odpowiedzi na wiadomość elektroniczną otrzymaną w dniu 10 lipca 2013 r. Pismo to zawierało informacje przeznaczone dla skarżącej, dotyczące decyzji SME(2013) 1328.

Postępowanie i żądania stron

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 lipca 2013 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

10 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2013 r. na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. Komisja Europejska podniosła zarzut niedopuszczalności w szczególności dlatego, że niniejsza skarga była skierowana przeciwko niej.

11 W dniu 3 grudnia 2013 r. skarżąca przedstawiła uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności.

12 W dniu 8 stycznia 2015 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag co do ewentualnego znaczenia wyroku z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849) dla niniejszego sporu oraz do udzielenia odpowiedzi na jedno pytanie. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.

13 W dniach 16 lipca i 15 września 2015 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd zadał stronom pytania na piśmie, wzywając je do udzielenia na nie odpowiedzi na piśmie. Strony zastosowały się do tych wezwań w wyznaczonych terminach.

14 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił o otworzeniu ustnego etapu postępowania.

15 Na rozprawie w dniu 12 listopada 2015 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne postawione przez Sąd.

16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności następujących aktów w całości lub w zakresie, w jakim Sąd uzna to za stosowne z punktu widzenia słuszności i interesu skarżącej:

  — decyzji SME(2013) 1328 i załączników do niej;

  — faktur nr 10040807, 10040817 i 10040824;

  — pisma ECHA wysłanego pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r.;

  — decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D;

oraz w razie potrzeby:

— rozporządzenia nr 340/2008 w zakresie, w jakim zawiera ono informacje dotyczące przedsiębiorstw powiązanych z wnioskodawcą przy określaniu jego wielkości w celu zastosowania ulgowych opłat i należności;

— rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 254/2013 z dnia 20 marca 2013 r. zmieniającego rozporządzenie nr 340/2008 (Dz.U. 2013, L 79, s. 7);

— pisma ECHA do skarżącej z dnia 24 lipca 2013 r.;

jak również każdego innego powiązanego aktu, wcześniejszego lub późniejszego, który naruszałby interes skarżącej;

— w konsekwencji zasądzenie od ECHA zwrotu kwot nienależnie pobranych od skarżącej (wskazanych w fakturach nr 10040807, 10040817 i 10040824), wraz z odsetkami ustawowymi i po ponownym oszacowaniu od dnia wpłaty dokonanej przez skarżącą na rzecz ECHA aż do zwrotu w całości należnych kwot;

— lub, łącznie albo ewentualnie, zasądzenie od ECHA na rzecz skarżącej odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w wielkości odpowiadającej wymienionym powyżej kwotom nienależnie pobranym od skarżącej, wraz z odsetkami ustawowymi i po ponownym oszacowaniu od dnia wpłaty dokonanej przez skarżącą na rzecz ECHA aż do zwrotu w całości należnych kwot.

17 ECHA wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności faktur nr 10040807, 10040817 i 10040824, rozporządzenia nr 340/2008, pisma ECHA do skarżącej z dnia 24 lipca 2013 r. i każdego innego powiązanego aktu, domniemywanego lub późniejszego, naruszającego interes skarżącej;

— odrzucenie skargi w całości i potwierdzenie zgodności z prawem aktów zaskarżonych przez skarżącą;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie jako niedopuszczalnej skargi wniesionej przeciwko niej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została ona wniesiona przeciwko Komisji*

19 Komisja wskazuje, że skarżąca zdaje się wnosić w swej skardze o stwierdzenie nieważności dwóch aktów regulacyjnych, mianowicie rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013. Jednakże, po pierwsze, Komisja twierdzi, że wspomniane rozporządzenia nie dotyczą skarżącej indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Ponadto rozporządzenie nr 340/2008, podobnie jak rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 wymagają środków wykonawczych, takich jak środki przyjęte przez ECHA, które są kwestionowane w niniejszej skardze.

Skarżąca nie może zatem żądać stwierdzenia nieważności tych dwóch rozporządzeń. Po drugie, Komisja podnosi, że skarga nie spełnia przesłanki przewidzianej w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., zgodnie z którym skarga zawiera „przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów". Komisja podkreśla w tym względzie, że skarżąca, która wydaje się żądać stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013, nie wskazuje w zarzutach na poparcie skargi powodów, z jakich jej zdaniem rozporządzenia te są niezgodne z prawem. Ponadto skarżąca nie określa precyzyjnie, w jakim zakresie żąda stwierdzenia nieważności tych rozporządzeń. Jedyny przepis, który ma ewentualne znaczenie w świetle pism skarżącej, to art. 12 rozporządzenia nr 340/2008, który dotyczy przedsiębiorstw powiązanych oraz kryteriów stosowania ulg dla MŚP. Komisja nie widzi jednak, która część tego przepisu jest niezgodna z prawem, ani zwłaszcza z jakiego powodu. Komisja nie jest więc w stanie zrozumieć, na jakich okolicznościach faktycznych i elementach prawnych opiera się wniosek o stwierdzenie nieważności niesprecyzowanej części wyżej wymienionych rozporządzeń. Po trzecie, Komisja zauważa, że skoro skarga powinna być wniesiona w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji aktu zgodnie z art. 263 TFUE, skarga uległa w każdym razie przedawnieniu.

20 Skarżąca zaznacza, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję dotyczy tylko części jej skargi, mianowicie części odnoszącej się do rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że art. 263 TFUE pozwala niezaprzeczalnie na wniesienie skargi na te akty regulacyjne. W konsekwencji, i tytułem zabezpieczenia, w tym w rozumieniu art. 277 TFUE, skarżąca postanowiła zaskarżyć również wyżej wymienione rozporządzenia. Możliwość ta została uznana w wyroku z dnia 6 marca 1979 r., Simmenthal/Komisja (92/78, EU:C:1979:53). Artykuł 263 TFUE jeszcze bardziej rozszerzył możliwości przysługujące osobom, które zamierzają zaskarżyć akty o charakterze generalnym, wydane przez instytucje europejskie. Gdyby osoby fizyczne i prawne nie mogły zaskarżyć aktów regulacyjnych, bez względu na wygaśnięcie terminu dwóch miesięcy od daty ich publikacji, w tym samym czasie co środków wykonujących te akty regulacyjne, prawo Unii Europejskiej zawierałoby niedopuszczalną lukę. Skarżąca dodaje, że nawet jeśli decyzje ECHA były zgodne z przepisami rzeczonych rozporządzeń, wzięła ona pod uwagę możliwość, że w takim razie to właśnie te rozporządzenia są sprzeczne z traktatami i zasadami utrwalonymi w orzecznictwie. Postawa Komisji zasługuje więc na krytykę, ponieważ ta ostatnia zaakceptowała fakt, iż ECHA wykonuje uprawnienia dyskrecjonalne przekraczające kompetencje, które zostały jej powierzone i które mogą być jej powierzone. Mając na względzie te okoliczności, Sąd powinien zacząć od sprawdzenia, czy indywidualne decyzje zaskarżone przez skarżącą są niezgodne z prawem jako takie z powodów wskazanych w skardze. Gdyby Sąd nie stwierdził tej niezgodności z prawem, powinien on również sprawdzić, czy Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi kontroli w odniesieniu do stosowania przedmiotowych rozporządzeń przez ECHA.

21 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu oraz zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. każda skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów.

22 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem informacje te powinny być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie sprawy, jeśli to możliwe, bez dodatkowych informacji. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których jest ona oparta, powinny wynikać z samej jej treści, choćby w zwięzłej formie, lecz w sposób spójny i zrozumiały (zob. wyrok z dnia 20 maja 2009 r., VIP Car Solutions/Parlament, T-89/07, EU:T:2009:163, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. również podobnie postanowienia: z dnia 25 listopada 2003 r., IAMA Consulting/Komisja, T-85/01, EU:T:2003:309, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 stycznia 2012 r., Groupe Partouche/Komisja, T-315/10, niepublikowane, EU:T:2012:21, pkt 19).

23 Ponadto, jeżeli na poparcie jednego z żądań skarżąca nie podnosi żadnego zarzutu, przesłanka przewidziana w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., zgodnie z którą powołane zarzuty powinny zostać zwięźle przedstawione, nie jest spełniona (wyroki: z dnia 12 kwietnia 2013 r., Koda/Komisja, T-425/08, niepublikowany, EU:T:2013:183, pkt 71; z dnia 16 września 2013 r., Dornbracht/Komisja, T-386/10, EU:T:2013:450, pkt 44).

24 Wreszcie to do strony skarżącej należy dokonanie wyboru podstawy prawnej jej skargi, ponieważ sąd Unii nie wybiera sam najbardziej odpowiedniej podstawy prawnej (wyrok z dnia 15 marca 2005 r., Hiszpania/Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, pkt 35; postanowienie z dnia 26 lutego 2007 r., Evropaïki Dynamiki/Komisja, T-205/05, niepublikowane, EU:T:2007:59, pkt 38).

25 To w świetle powyższych rozważań należy zbadać, czy skarga określa przedmiot sporu oraz zawiera zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów, tak że odpowiada wymogom jasności i precyzji przewidzianym w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.

26 Po pierwsze, jak wynika ze wstępu do skargi, skarżąca wniosła do Sądu „skargę o stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 263 TFUE”.

27 Po drugie, we wstępie do skargi wspomniano o siedmiu aktach wydanych albo przez Komisję, albo przez ECHA. Jedynymi aktami wydanymi przez Komisję są rozporządzenie nr 340/2008 oraz rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013.

28 Po trzecie, skarga wniesiona przez skarżącą opiera się na czterech zarzutach. Zarzut pierwszy jest zatytułowany: „Co się tyczy w szczególności: decyzji ECHA nr SME(2013) 1328 z dnia 17 maja 2013 r., potwierdzonej ostatnio aktem ECHA z dnia 24 lipca 2013 r., opatrzonym sygnaturą SME(2013) 2950; faktur ECHA nr 10040807 z dnia 21 maja 2013 r., nr 10040817 z dnia 21 maja 2013 r. i nr 10040824 z dnia 21 maja 2013 r., oraz jeśli chodzi zwłaszcza o komunikat ECHA wysłany [pocztą elektroniczną] z dnia 23 maja 2013 r.: naruszenie prawa z uwagi na brak uprawnień/nadużycie władzy i przekroczenie uprawnień przez ECHA przy wydaniu decyzji ECHA nr SME(2013) 1328, z dnia 17 maja 2013 r.”. Zarzut drugi ma następujące brzmienie: „Jeśli chodzi w szczególności o decyzję ECHA nr SME(2013) 1328 z dnia 17 maja 2013 r., potwierdzoną ostatnio decyzją ECHA z dnia 24 lipca 2013 r., opatrzoną sygnaturą nr SME(2013) 2950; faktury ECHA nr 10040807 z dnia 21 maja 2013 r., nr 10040817 z dnia 21 maja 2013 r. i nr 10040824 z dnia 21 maja 2013 r., jak również zwłaszcza o komunikat ECHA wysłany [pocztą elektroniczną] z dnia 23 maja 2013 r.: naruszenie prawa ze względu na niepoprawne i błędne zastosowanie kryteriów określenia wielkości MŚP, zawartych w zaleceniu Komisji (2003/361/WE), naruszenie zasady proporcjonalności”. Zarzut trzeci brzmi następująco: „Jeśli chodzi w szczególności o decyzję ECHA nr SME(2013) 1328 z dnia 17 maja 2013 r., potwierdzoną ostatnio aktem ECHA z dnia 24 lipca 2013 r., opatrzonym sygnaturą nr SME(2013) 2950; faktury ECHA nr 10040807 z dnia 21 maja 2013 r. i nr 10040824 z dnia 21 maja 2013 r., jak również zwłaszcza o komunikat ECHA wysłany [pocztą elektroniczną] z dnia 23 maja 2013 r.: naruszenie prawa z uwagi na brak uprawnień i nadużycie władzy przez dyrektora wykonawczego przy podpisaniu decyzji ECHA nr SME(2013) 1328 z dnia 17 maja 2013 r.”. Zarzut czwarty jest zatytułowany: „Jeśli chodzi w szczególności o decyzję MB/D/29/2010 i decyzję MB/21/2012/D: naruszenie prawa z uwagi na przekroczenie uprawnień, ich brak oraz nadużycie władzy po stronie ECHA przy wydaniu rzeczonych decyzji, jak również […] naruszenie zasady przyznania przewidzianej w art. 5 TUE, jako że ECHA wydała decyzję MB/D/29/2010 oraz decyzję MB/21/2012/D, których kwota jest wskazana na fakturach ECHA nr 10040824 z dnia 21 maja 2013 r.”.

29 Po czwarte, w ramach swych żądań skarżąca wnosi do Sądu w szczególności o „stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów wskazanych we wstępie”. W ramach pozostałych żądań zmierza ona do uzyskania zwrotu lub odszkodowania od ECHA.

30 Z powyższego wynika, że skarga określa przedmiot sporu, którym jest mianowicie żądanie stwierdzenia nieważności siedmiu zaskarżonych aktów, jak również żądanie zwrotu oraz żądanie odszkodowania, a także powołane zarzuty.

31 Jednakże w zakresie, w jakim skarga została wniesiona na Komisję, brakuje jej ewidentnie jasności i precyzji.

32 W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że skarżąca wydaje się sugerować w swych uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności, iż niniejsza skarga została wniesiona przeciwko Komisji, ponieważ instytucja ta przyjęła rozporządzenie nr 340/2008 oraz rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013.

33 Należy podkreślić w tym względzie, iż rozporządzenie nr 340/2008 zostało wymienione wśród zaskarżonych aktów jedynie w zakresie, w jakim „zawiera ono informacje dotyczące przedsiębiorstw powiązanych z wnioskodawcą przy określaniu jego wielkości w celu zastosowania ulgowych opłat i należności", ale nie podano dodatkowych elementów. Jeśli chodzi o rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013, nie wskazano żadnego konkretnego przepisu.

34 Ponadto tytuły zarzutów podniesionych przez skarżącą na poparcie jej skargi nie odnoszą się ani do Komisji, ani do rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013.

35 Poza tym skarżąca nie precyzuje w omówieniu zarzutów podniesionych na poparcie skargi, w jakim zakresie rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 są niezgodne z prawem. W zarzutach tych skarżąca nie zarzuca też Komisji jakiegokolwiek bezprawnego zachowania.

36 Konkretnie, w ramach zarzutu pierwszego przedstawionego w skardze skarżąca twierdzi, że do ECHA nie należy „ustalanie lub określanie dodatkowych kryteriów oceny co do tego, czy spółki skarżącej mają charakter MŚP" i że „nadużywając funkcji przekazanych przez Komisję, [ECHA] zdefiniowała tym samym swoje własne niezgodne z prawem pojęcie MŚP, które jest ponad miarę restrykcyjne". W zarzucie tym skarżąca nie przypisuje Komisji lub przyjętym przez nią aktom żadnej bezprawności. W ramach zarzutu drugiego skarżąca uważa, że ECHA bezprawnie i błędnie zastosowała w niniejszej sprawie zalecenie 2003/361, nie podnosząc względem skarżącej lub przyjętych przez nią aktów żadnego zastrzeżenia. W ramach zarzutu trzeciego, który jest związany z zarzutem pierwszym, skarżąca twierdzi, że dyrektor wykonawczy ECHA nie mógł przyjąć decyzji dotyczącej wielkości zarejestrowanych przedsiębiorstw. Wreszcie w ramach zarzutu czwartego, w którym mowa w szczególności o braku uprawnień ECHA do wydania decyzji MB/D/29/2010 i decyzji MB/21/2012/D, skarżąca podnosi po prostu, że rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 „nie zawierają żadnego szczególnego przepisu dotyczącego tej opłaty [administracyjnej] lub przynajmniej jej stosowania". Skarżąca dodaje, że co się tyczy ustalania kwoty opłaty administracyjnej, gdy osoba fizyczna lub prawna nie jest w stanie wykazać, że ma prawo do ulgowej opłaty mającej zastosowanie do MŚP, „zadanie to należy do Komisji, która – jak się zresztą wydaje – chwilowo z tego zrezygnowała". W zarzucie tym skarżąca nie przypisuje Komisji lub przyjętym przez nią aktom żadnej bezprawności.

37 Skarżąca zmusza więc zarówno Komisję, jak i Sąd do bazowania na domysłach dotyczących argumentacji i konkretnych powodów, tak faktycznych, jak i prawnych, na których mogłoby się opierać jej żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013. Właśnie takim sytuacjom, będącym źródłem braku pewności prawa i niezgodnym z zasadą dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, ma zapobiegać art. 44 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. (zob. podobnie postanowienie z dnia 19 maja 2008 r., TF1/Komisja, T-144/04, EU:T:2008:155, pkt 57).

38 W każdym razie, zakładając, że zarzuty podniesione przez skarżącą mogą być powiązane z jej żądaniem stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013, pozostając zatem w zgodzie z art. 44 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., wystarczy zaznaczyć, że skarga o stwierdzenie nieważności byłaby w tym względzie oczywiście niedopuszczalna w świetle przepisów art. 263 akapit czwarty TFUE, jak słusznie twierdzi Komisja. Z jednej bowiem strony rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013, których adresatem nie jest skarżąca, nie mają wpływu na jej sytuację ze względu na szczególne dla niej cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia ją od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo). Z drugiej strony rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 wymagają środków wykonawczych, mianowicie w szczególności aktów przyjętych przez ECHA, które są kwestionowane przez skarżącą w niniejszej sprawie.

39 Argumenty podniesione przez skarżącą na etapie przedstawienia przez nią uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności, zgodnie z którymi „chciałaby" ona zaskarżyć rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013, „w tym, w rozumieniu art. 277 TFUE", nie są w stanie zmienić tego wniosku.

40 Zakładając, że żądanie skarżącej zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013 może być interpretowane jako zmierzające w istocie do stwierdzenia, że owe rozporządzenia nie znajdują zastosowania, należy przypomnieć, iż możliwość powołania się na niemożność stosowania aktu o charakterze generalnym na podstawie art. 277 TFUE nie stanowi autonomicznej podstawy zaskarżenia i można z niej korzystać jedynie incydentalnie (zob. postanowienie z dnia 8 lipca 1999 r., Area Cova i in./Rada, T-194/95, EU:T:1999:141, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo). Dlatego też samo powołanie się na zarzut niezgodności z prawem uregulowań przyjętych przez Komisję nie pozwala na postawienie tej instytucji przed Sądem. Każda inna wykładnia sprowadzałaby się do podważenia faktu, iż możliwość powołania się na niemożność stosowania aktu o charakterze generalnym na podstawie art. 277 TFUE nie stanowi autonomicznej podstawy zaskarżenia.

41 Ponadto, tytułem uzupełnienia, należy wskazać, że ze skargi nie wynika, iż skarżąca powołała się na podstawie art. 277 TFUE na zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013. Należy przypomnieć w tym względzie, że zakres sporu jest wyznaczony przez skargę wszczynającą postępowanie i że zarzut niezgodności z prawem podniesiony na późniejszym etapie postępowania jest niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok z dnia 27 września 2005 r., Common Market Fertilizers/Komisja, T-134/03 i T-135/03, EU:T:2005:339, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo). Natomiast w niniejszej sprawie z treści skargi wynika, że skarżąca wniosła skargę opartą na art. 263 TFUE, żądając od Sądu „stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów wskazanych we wstępie", w tym rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013. Artykuł 277 TFUE nie jest jednym z przepisów przytoczonych w skardze na poparcie żądania, co skarżąca przyznała podczas rozprawy. Ponadto żaden element nie stanowi poparcia dla tezy skarżącej, zgodnie z którą podniosła ona na etapie skargi zarzut niezgodności tych dwóch rozporządzeń z prawem. W szczególności, jak zostało wskazane powyżej, zawarte w skardze omówienie zarzutów podniesionych na poparcie żądania nie określa, w jakim zakresie rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 są niezgodne z prawem. Oprócz tego zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez skarżącą na etapie jej uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności nie opiera się na jakiejkolwiek okoliczności prawnej lub faktycznej ujawnionej w toku postępowania.

42 Poza tym, aby rozstrzygnąć, czy skarżąca może powoływać się – na poparcie skargi skierowanej przeciwko indywidualnemu aktowi – na niezgodność z prawem aktu o charakterze generalnym, trzeba ustalić w szczególności, czy skarżąca powołuje się przeciwko temu aktowi na jedną z czterech podstaw nieważności, o których mowa w art. 263 akapit drugi TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 11 grudnia

2012 r., Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże, czytając pisma skarżącej, nie jest możliwe ustalenie, jakie zarzuty lub zastrzeżenia, o których mowa w art. 263 akapit drugi TFUE, stanowią konkretnie poparcie zarzutów niezgodności z prawem podniesionych przeciwko rozporządzeniu nr 340/2008 i rozporządzeniu wykonawczemu nr 254/2013.

43 Dlatego też tytułem uzupełnienia należy uznać, że zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013, podniesiony przez skarżącą na etapie jej uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności, jest niedopuszczalny.

44 W drugiej kolejności, zakładając, że skarga – w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D – jest prawidłowo skierowana przeciwko Komisji, ponieważ zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 340/2008 rzeczone decyzje mogły być przyjęte jedynie po „pozytywnym zaopiniowaniu" przez Komisję, skarga ta jest oczywiście niedopuszczalna, jak Komisja słusznie wskazała w swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 16 lipca 2015 r. (pkt 13 powyżej). Poza tym bowiem, że skardze brakuje ewidentnie w tym względzie jasności i precyzji w rozumieniu art. 44 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., żaden element nie pozwala uznać, że wspomniane decyzje dotyczą skarżącej indywidualnie. Następnie zakładając, że owe decyzje mogą zostać uznane za akty regulacyjne w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, wymagają one przyjęcia środków wykonawczych, o czym świadczy wydanie decyzji SME(2013) 1328. Ponadto, skoro decyzje MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D zostały przyjęte odpowiednio w dniu 12 listopada 2010 r. i w dniu 12 lutego 2013 r., a skarżąca zapoznała się z nimi najpóźniej w dniu 26 lutego 2013 r. dzięki pismu wysłanemu przez ECHA, skarga złożona w dniu 25 lipca 2013 r. została wniesiona po terminie. Należy wreszcie oddalić argumenty skarżącej podniesione w jej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 16 lipca 2015 r. (pkt 13 powyżej), zgodnie z którymi Sąd nie mógł podnieść z urzędu kwestii dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim zmierzała ona do stwierdzenia nieważności decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D. Ponieważ bowiem przesłanki dopuszczalności skargi mają charakter bezwzględnie wiążący, Sąd winien je zbadać z urzędu, a jego kontrola w tym zakresie nie jest ograniczona jedynie do bezwzględnych przeszkód procesowych podniesionych przez strony (zob. podobnie wyrok z dnia 9 września 2015 r., SV Capital/EBA, T-660/14, EU:T:2015:608, pkt 45, 50).

45 Poza tym, zakładając, że skarżąca zamierzała podnieść w ramach swojego zarzutu czwartego zarzut niezgodności z prawem decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D, nie uzasadnia to wniesienia przeciwko Komisji skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, ani nie pozwala to uznać, że instytucja ta jest zobowiązana bronić się w tym kontekście przed Sądem (zob. pkt 40 powyżej i przytoczone tam orzecznictwo).

46 W świetle wszystkich tych elementów należy uznać, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko Komisji.

2. *W przedmiocie dopuszczalności niektórych żądań skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przeciwko ECHA*

47 Po pierwsze, ECHA twierdzi, że skarga – w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności faktur nr 10040807, 10040817 i 10040824 – jest niedopuszczalna, ponieważ wspomniane faktury nie są aktami zaskarżalnymi. Faktury te nie wywołują skutków prawnych odrębnych od skutków prawnych decyzji SME(2013) 1328. Nie zmieniają one sytuacji prawnej skarżącej, gdyż ograniczają się do dalszego wykonania decyzji SME(2013) 1328.

48 Po drugie, ECHA uważa, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności jej pisma z dnia 24 lipca 2013 r. W piśmie tym ECHA odpowiedziała po prostu na argumenty podniesione przez skarżącą, nie zmieniając jednak jej sytuacji prawnej. W swej odpowiedzi

na środki organizacji postępowania z dnia 15 września 2015 r. (zob. pkt 13 powyżej) ECHA wskazuje, że to samo dotyczy jej pisma wysłanego pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r. Skarga jest więc niedopuszczalna również w tym względzie.

49 Po trzecie, skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 oraz każdego innego powiązanego aktu, domniemywanego lub późniejszego, naruszającego interes skarżącej. ECHA twierdzi w tym względzie, że skarga nie określa wystarczająco jasno podniesionych zarzutów ani przedmiotu sporu.

50 Skarżąca twierdzi, że faktury nr 10040807, 10040817 i 10040824, jak również pismo ECHA z dnia 24 lipca 2013 r. wywołują w stosunku do niej skutki prawne, w związku z czym mogą zostać zaskarżone na podstawie art. 263 TFUE. Ponadto skoro dopuszczalność żądań dotyczących aktów wskazanych we wstępie do skargi nie została zakwestionowana, dopuszczalność skargi odnoszącej się do trzech wymienionych powyżej faktur oraz pisma ECHA z dnia 24 lipca 2013 r. nie ma znaczenia, ponieważ należałoby w każdym razie stwierdzić nieważność tych aktów, gdyby skarga o stwierdzenie nieważności została przyjęta. Poza tym, jeśli chodzi o pismo ECHA wysłane pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r., skarżąca twierdzi w swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 15 września 2015 r. (zob. pkt 13 powyżej), że to dzięki temu pismu mogła zapoznać się z powodami, dla których ECHA odmawiała jej statusu MŚP.

51 Co się tyczy żądania w zakresie, w jakim odnosi się do rozporządzenia nr 340/2008, skarżąca wskazuje w replice, że zostało ono należycie uzasadnione w skardze. W ramach swej skargi skarżąca zaskarżyła pomocniczo wspomniane rozporządzenie, które stanowi podstawę aktów zaskarżonych tytułem głównym. Regulamin postępowania nie zobowiązuje skarżącego do potwierdzenia w odniesieniu do każdego zaskarżonego aktu wszystkich zarzutów podniesionych na poparcie skargi.

52 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE, są wyłącznie środki wywołujące wiążące skutki prawne, które mogą mieć wpływ na interesy strony skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną (wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; postanowienie z dnia 4 października 1991 r., Bosman/Komisja, C-117/91, EU:C:1991:382, pkt 13; wyrok z dnia 15 stycznia 2003 r., Philip Morris International/Komisja, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 i T-272/01, EU:T:2003:6, pkt 77).

53 Ustalenie, czy akt, którego dotyczy żądanie stwierdzenia nieważności, może być przedmiotem skargi, wymaga wzięcia pod uwagę jego istoty, zaś forma, w której ów akt został przyjęty, jest tu co do zasady bez znaczenia (wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 28 listopada 1991 r., Luksemburg/Parlament, C-213/88 i C-39/89, EU:C:1991:449, pkt 15; z dnia 24 marca 1994 r., Air France/Komisja, T-3/93, EU:T:1994:36, pkt 43, 57).

54 Ponadto decyzja potwierdzająca jedynie wcześniejszą decyzję nie stanowi aktu zaskarżalnego, tak więc skarga skierowana przeciwko takiej decyzji jest niedopuszczalna (wyroki: z dnia 25 października 1977 r., Metro SB-Großmärkte/Komisja, 26/76, EU:C:1977:167, pkt 4; z dnia 5 maja 1998 r., Zjednoczone Królestwo/Komisja, C-180/96, EU:C:1998:192, pkt 27, 28; zob. również postanowienie z dnia 10 czerwca 1998 r., Cementir/Komisja, T-116/95, EU:T:1998:120, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 Co się tyczy pojęcia aktu potwierdzającego, z orzecznictwa wynika, że akt jest uważany za potwierdzający jedynie wcześniejszą decyzję, jeżeli nie zawiera on w stosunku do wcześniejszej decyzji żadnego nowego elementu, a jego wydanie nie zostało poprzedzone ponownym przeanalizowaniem sytuacji, w jakiej znajduje się adresat tej decyzji (wyrok z dnia 7 lutego 2001 r., Inpesca/Komisja, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 44; postanowienie z dnia 29 kwietnia 2004 r., SGL Carbon/Komisja, T-308/02, EU:T:2004:119, pkt 51).

56 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności faktur nr 10040807, 10040817 i 10040824, należy zaznaczyć, że w przeciwieństwie do sytuacji zaistniałej w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), w decyzji SME(2013) 1328 znajduje się wyraźne odesłanie do decyzji MB/D/29/2010, zmienionej decyzją MB/21/2012/D, oraz że wskazano, iż „ECHA wyda […] fakturę z tytułu opłaty administracyjnej w wysokości 19 000 EUR". Stwierdzono też, że ECHA wyda fakturę dodatkową za przedłożenie, aby pokryć różnicę między pierwotnie uiszczoną opłatą a opłatą przewidzianą w rozporządzeniu nr 340/2008 dla dużego przedsiębiorstwa zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji MB/D/29/2010. Wynika stąd, że decyzja SME(2013) 1328 określała istotne elementy zobowiązań skarżącej wobec ECHA. Dlatego też faktury nr 10040807, 10040817 i 10040824 mają charakter aktów wykonawczych do tej decyzji i stanowią akty potwierdzające w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 55 powyżej (zob. analogicznie postanowienie z dnia 30 czerwca 2009 r., CPEM/Komisja, T-106/08, niepublikowane, EU:T:2009:228, pkt 32). W konsekwencji skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności faktur nr 10040807, 10040817 i 10040824.

57 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności pisma ECHA wysłanego pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r., wystarczy stwierdzić, że pismo to stanowiło odpowiedź na wniosek o przekazanie wyjaśnień dotyczących decyzji SME(2013) 1328 wysłany przez skarżącą w dniu 21 maja 2013 r., aczkolwiek nie wywoływało ono wiążących skutków prawnych mogących mieć wpływ na interesy skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną. W szczególności to pismo wysłane pocztą elektroniczną wskazywało, że skarżąca winna była przekazać dane dotyczące przedsiębiorstwa Calme Lux SA na podstawie art. 6 ust. 3 załącznika do zalecenia 2003/361 i że w braku przekazania tych danych ECHA nie była w stanie ustalić, czy skarżąca faktycznie była MŚP. Pismo wysłane pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r. powtarzało więc jedynie to, o czym poinformowano już skarżącą w toku postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania decyzji SME(2013) 1328, w szczególności pismem z dnia 26 lutego 2013 r. oraz pismami przesłanymi pocztą elektroniczną w dniach 14 maja, 19 czerwca, 4 lipca i 8 sierpnia 2012 r. oraz w dniu 4 marca 2013 r. W związku z tym skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności pisma ECHA wysłanego pocztą elektroniczną w dniu 23 maja 2013 r.

58 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności pisma ECHA z dnia 24 lipca 2013 r., wystarczy stwierdzić, że pismo to stanowiło odpowiedź na wniosek o przekazanie wyjaśnień dotyczących decyzji SME(2013) 1328 wysłany przez skarżącą w dniu 10 lipca 2013 r., aczkolwiek nie wywoływało ono wiążących skutków prawnych mogących mieć wpływ na interesy skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną. W szczególności pismo to ograniczyło się do przypomnienia istotnych ram prawnych, do odesłania do decyzji SME(2013) 1328 oraz do poinformowania skarżącej, że wszystkie jej argumenty zostały należycie uwzględnione przed wydaniem rzeczonej decyzji. Dlatego też skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności pisma ECHA z dnia 24 lipca 2013 r.

59 W czwartej kolejności, jeśli chodzi o dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności „każdego innego powiązanego aktu, wcześniejszego lub późniejszego, który naruszałby interes skarżącej", należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu oraz art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., każda skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. W niniejszej sprawie wystarczy stwierdzić, że wniosek skarżącej nie jest wystarczająco precyzyjny i nie pozwala Sądowi na zidentyfikowanie aktów, o których stwierdzenie nieważności wnosi skarżąca. Dlatego też skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności „każdego innego powiązanego aktu, wcześniejszego lub późniejszego, który naruszałby interes skarżącej".

60 Wreszcie z powodów identycznych z powodami wskazanymi w pkt 38 i 44 powyżej należy uznać, że skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013 oraz decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D. Ponadto, jeśli chodzi o skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 340/2008 i rozporządzenia wykonawczego nr 254/2013, i zakładając, że jest ona skierowana przeciwko ECHA, jest ona oczywiście niedopuszczalna w zakresie, w jakim co do zasady skargi powinny być skierowane przeciwko autorowi zaskarżonego aktu, to znaczy przeciwko instytucji lub organowi Unii, który wydał decyzję (wyrok z dnia 8 października 2008 r., Sogelma/EAR, T-411/06, EU:T:2008:419, pkt 49). Wreszcie, zakładając, że gdy skarżąca stwierdza w replice, że zaskarżyła „pomocniczo" rozporządzenie nr 340/2008 i rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013, które stanowią „podstawę prawną" aktów przyjętych przez ECHA, podnosi ona tak naprawdę zarzut niezgodności z prawem rzeczonych rozporządzeń, należy stwierdzić, że ów zarzut jest niedopuszczalny z powodów identycznych z powodami przedstawionymi w pkt 41–43 powyżej.

61 W świetle powyższego należy ograniczyć badanie skargi wniesionej przeciwko ECHA do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji SME(2013) 1328.

3. *Co do istoty*

62 Należy przypomnieć, że w decyzji SME(2013) 1328 ECHA uznała, że nie otrzymała niezbędnych dowodów, by stwierdzić, iż skarżąca jest małym przedsiębiorstwem i że zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji MB/D/29/2010 skarżąca była zobowiązana do uiszczenia opłaty mającej zastosowanie do dużego przedsiębiorstwa. Jak wynika z dokumentów przedstawionych w postępowaniu, po zbadaniu szeregu dodatkowych informacji przekazanych przez skarżącą ECHA uznała, że należało przyjąć, iż skarżąca była powiązana z dwoma przedsiębiorstwami, mianowicie z Saced SpA i Cogefin Srl, oraz była partnerem dwóch innych przedsiębiorstw, mianowicie Premix SpA i Sicical SpA. Ponadto ECHA przyjęła, że przedsiębiorstwo Calme Lux winno zostać uznane za powiązane z Sicical. W związku z tym ECHA zażądała kilkakrotnie od skarżącej przekazania jej informacji dotyczących Calme Lux. ECHA nie otrzymała jednak tych informacji.

63 Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy jest oparty na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA przy wydawaniu decyzji SME(2013) 1328. Zarzut drugi jest oparty na błędzie przy stosowaniu zalecenia 2003/361 oraz na naruszeniu zasady proporcjonalności. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi brak uprawnień i nadużycie władzy przez dyrektora wykonawczego ECHA. Zarzut czwarty jest oparty na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA przy wydawaniu decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D.

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

Uwagi wstępne w przedmiocie uzasadnienia decyzji SME(2013) 1328

64 W swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 15 września 2015 r. (zob. pkt 13 powyżej) skarżąca wskazała, że decyzja SME(2013) 1328 była „pozbawiona w istocie uzasadnienia". W szczególności skarżąca podkreśliła, że decyzja ta zawierała jedynie listę obowiązujących regulacji, kontaktów między stronami oraz dokumentów skierowanych do ECHA, jak również wyliczenie załączonych dokumentów.

65 Skarżąca podnosi tu nowy zarzut. Jednakże brak uzasadnienia lub jego niewystarczający charakter jest naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, którą sąd Unii może, a nawet powinien podnieść z urzędu (wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 34).

66 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, po pierwsze, uzasadnienie wymagane przez art. 296 TFUE powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i powinno przedstawiać w sposób zrozumiały i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która jest autorem aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami podjęcia środka, a właściwemu sądowi przeprowadzenie kontroli. Jeśli chodzi w szczególności o uzasadnienie decyzji indywidualnych, celem obowiązku uzasadnienia takich decyzji obok umożliwienia kontroli sądowej jest dostarczenie zainteresowanemu danych wystarczających do zweryfikowania, czy decyzja jest ewentualnie obarczona wadą pozwalającą zakwestionować jej ważność. Po drugie, wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ kwestia, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna być oceniana w świetle nie tylko jego treści, ale również jego kontekstu i całości przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 19 marca 2015 r., Dole Food i Dole Fresh Fruit Europe/Komisja, C-286/13 P, EU:C:2015:184, pkt 93, 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

67 Mając na względzie w niniejszej sprawie przepisy wykonawcze wskazane w decyzji SME(2013) 1328 oraz kontakty i wymianę dokumentów między ECHA i skarżącą, o czym mowa w decyzji SME(2013) 1328, skarżąca mogła w pełni zrozumieć, że decyzja ECHA opierała się na fakcie nieprzekazania stosownych danych. W szczególności ECHA zażądała kilkakrotnie od skarżącej przekazania jej informacji dotyczących Calme Lux, wskazując zwłaszcza na art. 6 ust. 3 załącznika do zalecenia 2003/361. Przepis ten dotyczy uwzględnienia danych przedsiębiorstw powiązanych z przedsiębiorstwami partnerskimi odnośnego przedsiębiorstwa, co ma miejsce w przypadku Calme Lux, jak skarżąca przyznała podczas rozprawy. W związku z tym należy uznać, że decyzja SME(2013) 1328 spełnia wymogi art. 296 TFUE.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA przy wydawaniu decyzji SME(2013) 1328

68 Skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 ECHA może jedynie odmówić rejestracji, jeśli dokumenty przekazane przez przedsiębiorstwo rejestrujące są niekompletne. Uprawnienia ECHA są uprawnieniami o charakterze doradczym, uprawnieniami wykonawczymi oraz uprawnieniami w zakresie zarządzania, co się tyczy kontroli akt i prowadzenia działalności w zakresie kontroli naukowej, technicznej lub administracyjnej. Rozdział zadań między Komisję i ECHA znajduje odzwierciedlenie przy określaniu kryteriów kontroli charakteru prawnego MŚP, ponieważ ECHA nie może dodawać w sposób dyskrecjonalny swych własnych reguł lub wytycznych do reguł i wytycznych Komisji. ECHA nie może więc powierzyć swojemu sekretariatowi wyłącznej kompetencji do rozstrzygania w autonomiczny sposób w przedmiocie stosowania zalecenia 2003/361 w ramach wniosków o rejestrację.

69 Ponadto skarżąca podkreśla, że Komisja odsyła do pojęcia MŚP wynikającego z zalecenia 2003/361, nie wprowadzając jednak lub nie włączając przepisów tego zalecenia do aktu mającego charakter wiążący i generalny. W każdym razie zwykłe odesłanie do zalecenia 2003/361 świadczy o zamiarze Komisji przyznawania w szerszym zakresie ulgowej opłaty rejestracyjnej. W niniejszym przypadku wprost przeciwnie ECHA wezwała skarżącą do przekazania wyjaśnień dotyczących dużej liczby danych odnoszących się do jej działalności, i to w ciągu długiego okresu, lub działalności spółek trzecich. ECHA postanowiła w tym względzie zastosować podkryteria wskazane w załączniku do zalecenia 2003/361 (w szczególności istnienie związku z inną spółką), nie ograniczając się do zastosowania zwykłej definicji MŚP wynikającej z rzeczonego zalecenia. Jednakże samo odesłanie dokonane w rozporządzeniu nr 340/2008 do podkryteriów wskazanych w załączniku do zalecenia 2003/361 znajduje się w art. 12 rzeczonego rozporządzenia i dotyczy wyłącznie przedsiębiorstw mających siedzibę poza Unią. ECHA dokonała więc błędnej wykładni rozporządzenia nr 340/2008. W związku z tym ECHA nadużyła uprawnień przekazanych jej przez Komisję, definiując własne pojęcie MŚP,

które jest zawężające. Żądając od skarżącej danych pochodzących od spółki trzeciej pozostającej z nią w relacjach partnerskich, których to danych skarżąca nie była w stanie przekazać, ECHA dyskrecjonalnie zastąpiła swoimi własnymi kryteriami w zakresie oceny i postępowania, które dodała, kryteria wskazane przez Komisję. Wychodząc poza zwykłą kontrolę kompletności skargi, ECHA przekroczyła swe uprawnienia. Jedyne wiarygodne wyjaśnienie zachowania ECHA polegającego na żądaniu od skarżącej znacznej liczby dokumentów sprowadza się do stwierdzenia nadużycia władzy zmierzającego do wykazania, że skarżąca nie spełniała kryteriów ustalonych w zaleceniu 2003/361, pomimo przedstawionych dowodów przeciwnych. Skarżąca dodaje w tym zakresie, że ECHA działała w złej wierze w stosunku do niej i nie udzieliła jej żadnej adekwatnej pomocy w toku postępowania rejestracyjnego i kontrolnego. Dopiero na etapie postępowania przed Sądem ECHA sformułowała zarzuty w stosunku do skarżącej, dołączając do akt sprawy dokumenty, które zdobyła po wniesieniu skargi.

70 Ponadto skarżąca twierdzi w replice, że ECHA opiera swą obronę na „dorozumianym" uprawnieniu pozwalającym jej na sprawdzenie wielkości przedsiębiorstw rejestrujących. Tymczasem przyznanie uprawnień powinno wynikać z wyraźnego aktu. ECHA myli fakt „żądania" dodatkowych informacji z faktem „oceny" tych informacji. Obrona ECHA pozostaje zresztą w sprzeczności z jej pismem z dnia 24 lipca 2013 r., w którym ECHA uznała, że jej uprawnienia wynikały bezpośrednio z zalecenia 2003/361. Artykuł 59 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 72 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 4, s. 74) wprowadza ponadto rozróżnienie między opłatami i należnościami ustalanymi w całości przez prawodawcę oraz kwotami, które mogą być ustalane w drodze decyzji zarządów organów Unii. Delegacja uprawnień przekazanych ECHA w dziedzinie finansowej ogranicza się do opłat pobieranych za usługi świadczone na wniosek strony, przewidziane w art. 11 rozporządzenia nr 340/2008. Delegacja ta nie obejmuje opłaty administracyjnej przewidzianej w art. 13 rozporządzenia nr 340/2008, która podlega art. 74 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1907/2006 i powinna zostać ustalona w rozporządzeniu Komisji. Artykuł 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 nie pozwala ECHA na ustalenie kwoty opłaty administracyjnej. Ponadto Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi kontroli, zgadzając się na to, by w rzeczywistości ECHA przyznała sama sobie uprawnienia w braku wyraźnej delegacji w tym zakresie.

71 ECHA kwestionuje argumenty przedstawione przez skarżącą.

72 Należy zaznaczyć, że zarzut pierwszy dzieli się w istocie na trzy części. Część pierwsza dotyczy kompetencji ECHA polegających na ocenie wielkości przedsiębiorstw rejestrujących. Część druga odnosi się do przekroczenia uprawnień, a nawet nadużycia władzy przez ECHA przy stosowaniu zalecenia 2003/361. Część trzecia opiera się na przekroczeniu uprawnień, a nawet nadużyciu władzy przez ECHA, jeśli chodzi o informacje żądane od skarżącej.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na braku uprawnień ECHA do oceny wielkości przedsiębiorstw rejestrujących

73 W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi w istocie, że ECHA nie posiada niezbędnych uprawnień do oceny wielkości przedsiębiorstw rejestrujących przy określaniu opłaty mającej zastosowanie do rozpatrywanej rejestracji. Uprawnienie to należy do Komisji, podobnie jak ma to miejsce w przypadku ustalania opłat.

74 Jednakże założenie skarżącej opiera się na błędnym rozumieniu stosownych przepisów. Należy podkreślić, że jednym z celów realizowanych przez rozporządzenie nr 1907/2006 jest zapewnienie przez ECHA skutecznego zarządzania technicznymi, naukowymi i administracyjnymi aspektami tego rozporządzenia i odgrywanie przez nią kluczowej roli w jego wprowadzaniu w życie, w szczególności

poprzez zapewnienie tej agencji dużego potencjału regulacyjnego (motywy 15 i 95 rozporządzenia nr 1907/2006). Do ECHA należy w szczególności, w ramach powierzonych jej zadań związanych z wykonaniem budżetu, upewnienie się, czy wpłynęły wszystkie należne jej przychody, na które składają się opłaty wnoszone przez przedsiębiorstwa (art. 96 i 97 rozporządzenia nr 1907/2006). Ponadto z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 340/2008 wyraźnie wynika, że ECHA „może w dowolnym czasie zażądać dowodów potwierdzających spełnienie wymogów dla zastosowania ulgowych opłat lub należności lub dla zwolnienia z opłat". Poza tym zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 to ECHA pobiera pełną opłatę lub należność oraz opłatę administracyjną, „[j]eżeli osoba fizyczna lub prawna, która twierdzi, że jest uprawniona do ulgi lub zwolnienia z opłaty, nie może udowodnić, że jest do takiej ulgi lub zwolnienia uprawniona". Wynika stąd, że ECHA posiada niezbędne uprawnienia do sprawdzenia, czy wymagane przesłanki zostały spełnione, aby przedsiębiorstwo rejestrujące mogło skorzystać z ulgowej opłaty lub należności lub ze zwolnienia z opłaty.

75 Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, na który skarżąca powołuje się, nie zmienia tego wniosku, ponieważ odnosi się on do innego celu, mianowicie do celu polegającego na sprawdzeniu kompletności wszystkich dokumentów rejestracyjnych złożonych przez przedsiębiorstwa rejestrujące. Przepis ten nie może więc podważyć uprawnienia ECHA do sprawdzenia, czy wymagane przesłanki zostały spełnione, aby przedsiębiorstwo rejestrujące mogło skorzystać z ulgowej opłaty lub należności lub ze zwolnienia z opłaty.

76 Wobec powyższego należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

– W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na przekroczeniu uprawnień lub nadużyciu władzy przy stosowaniu zalecenia 2003/361

77 W ramach drugiej części zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi w istocie, że ECHA powinna była ograniczyć się do zastosowania definicji kategorii przedsiębiorstw zawartej w art. 2 załącznika do zalecenia 2003/361, nie stosując innych kryteriów wskazanych w tym załączniku, w szczególności kryteriów zawartych w jego art. 3 dotyczącym „[r]odzajów przedsiębiorstw branych pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych". W konsekwencji ECHA nie mogła żądać od skarżącej przekazania informacji dotyczących niektórych spółek partnerskich lub powiązanych.

78 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy tylko wtedy, gdy z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych poszlak wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (wyrok z dnia 10 marca 2005 r., Hiszpania/Rada, C-342/03, EU:C:2005:151, pkt 64).

79 Należy zaznaczyć, że w niniejszej sprawie zarówno rozporządzenie nr 1907/2006 w art. 3, jak i rozporządzenie nr 340/2008 w motywie 9 i art. 2 odsyłają do zalecenia 2003/361 w celach zdefiniowania MŚP. Zgodnie z motywem 1 zalecenia 2003/361 ma ono na celu zapewnienie poszanowania tej samej definicji MŚP na poziomie Unii. Na podstawie art. 1 zalecenia 2003/361 definicja ta jest stosowana w politykach Unii.

80 W szczególności zgodnie z art. 3 pkt 36 rozporządzenia nr 1907/2006 MŚP są to przedsiębiorstwa małych i średnich rozmiarów „zdefiniowane w zaleceniu [2003/361]". Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 340/2008 małe przedsiębiorstwo również oznacza „małe przedsiębiorstwo w rozumieniu zalecenia [2003/361]". Podobnego odesłania dokonano w art. 2 rozporządzenia nr 340/2008, jeśli chodzi o definicję mikro- i średnich przedsiębiorstw. Tak więc stosowne uregulowania wyraźnie odsyłają do zalecenia 2003/361 celem zdefiniowania w szczególności pojęcia „małego przedsiębiorstwa". Wbrew sugestii skarżącej nie można wykluczyć co do zasady, że przepisy zalecenia mogą być stosowane za pośrednictwem wyraźnego odesłania do przepisów tego zalecenia zawartego w rozporządzeniu, z zastrzeżeniem poszanowania ogólnych zasad prawa, a w szczególności zasady pewności prawa (zob.

analogicznie wyrok z dnia 17 stycznia 2008 r., Viamex Agrar Handel i ZVK, C-37/06 i C-58/06, EU:C:2008:18, pkt 28). Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego sądzić, że odesłanie dokonane w rozporządzeniach nr 1907/2006 i nr 340/2008 jest sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa. Ponadto wspomniane odesłanie ma na celu zapewnienie – poprzez zastosowanie właściwych przepisów zalecenia 2003/361 – stosowanie tej samej definicji MŚP w ramach polityk Unii, co jest zgodne z celem rzeczonego zalecenia.

81 Poza tym wbrew twierdzeniom skarżącej nic nie pozwala sądzić, z uwagi na brak informacji w tym zakresie, że wyraźne odesłanie zawarte w odnośnych rozporządzeniach dotyczy jedynie części definicji MŚP przyjętej w zaleceniu 2003/361, z wyłączeniem niektórych kryteriów wspomnianych w załączniku do rzeczonego zalecenia. Należy zaznaczyć w tym względzie, że tytuł I załącznika do zalecenia 2003/361 ma następujące brzmienie: „Definicja mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw przyjęta przez Komisję" i że art. 3 pkt 36 rozporządzenia nr 1907/2006 odsyła właśnie do definicji MŚP zawartej w zaleceniu 2003/361. Definicja ta, zamieszczona w tytule I załącznika do zalecenia 2003/361, obejmuje nie tylko stan zatrudnienia i pułapy finansowe pozwalające określić kategorie przedsiębiorstw (art. 2 załącznika do zalecenia 2003/361), ale również w szczególności rodzaje przedsiębiorstw brane pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych (art. 3 załącznika do zalecenia 2003/361). Ponadto wyłączenie zasugerowane przez skarżącą prowadziłoby do pozbawienia zalecenia 2003/361 jego skuteczności, mianowicie skutku w postaci przestrzegania tej samej definicji MŚP w ramach realizacji polityk Unii. Co więcej, należy czuwać nad tym, by definicja MŚP nie była obchodzona z powodów czysto formalnych (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo). Wreszcie powołanie się przez skarżącą na art. 12 rozporządzenia nr 340/2008 nie może zmienić tego wniosku, gdyż wspomniany artykuł dotyczy szczególnej sytuacji, która nie wystąpiła w niniejszym przypadku, mianowicie wyłącznej reprezentacji producenta, producenta preparatu lub wytwórcy wyrobu spoza Unii.

82 Zważywszy na powyższe, żaden element nie pozwala uznać, że ECHA, decydując się na zastosowanie wszystkich kryteriów przyjętych w załączniku do zalecenia 2003/361, przekroczyła uprawnienia, a nawet nadużyła władzy.

83 W związku z tym należy oddalić drugą część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na przekroczeniu uprawnień lub nadużyciu władzy, jeśli chodzi o informacje żądane od skarżącej

84 W ramach trzeciej części zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi w istocie, że ECHA dopuściła się przekroczenia uprawnień, a nawet nadużycia władzy, żądając od niej znacznej liczby informacji dotyczących jej działalności, i to w ciągu długiego okresu, lub działalności spółek trzecich.

85 Tytułem wstępu należy podkreślić, że na żądanie ECHA przedsiębiorstwo rejestrujące powinno wykazać, iż ma ono prawo do ulgowej opłaty lub do zwolnienia z opłaty (art. 13 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 340/2008). Ponadto, jak wynika z analizy drugiej części zarzutu pierwszego, ECHA mogła żądać od skarżącej przekazania dowodów na okoliczność, że była ona faktycznie „małym przedsiębiorstwem" w rozumieniu zalecenia 2003/361, w tym informacji dotyczących ewentualnych przedsiębiorstw partnerskich lub powiązanych.

86 Jak ECHA podnosi w swych pismach procesowych, w niniejszym przypadku należy stwierdzić, że pismami z dnia 20 lutego i z dnia 20 marca 2012 r. skarżąca została wezwana do przekazania informacji dotyczących liczby pracowników oraz sprawozdań za dwa ostatnie okresy obrachunkowe poprzedzające rejestrację, jak również informacji na temat jej struktury własnościowej w momencie złożenia dokumentów rejestracyjnych, w tym informacji dotyczących przedsiębiorstw powiązanych ze skarżącą lub jej przedsiębiorstw partnerskich. Jeśli chodzi o zapytanie dotyczące liczby pracowników oraz sprawozdań za dwa ostatnie okresy obrachunkowe, było ono zasadne w szczególności w świetle

art. 4 ust. 2 załącznika do zalecenia 2003/361. Zgodnie z tym przepisem, „[j]eżeli w dniu zamknięcia ksiąg rachunkowych dane przedsiębiorstwo stwierdza, że w skali rocznej przekroczyło pułapy zatrudnienia lub pułapy finansowe określone w art. 2 lub spadło poniżej tych pułapów, uzyskanie lub utrata statusu średniego, małego lub mikroprzedsiębiorstwa następuje tylko wówczas, gdy zjawisko to powtórzy się w ciągu dwóch kolejnych okresów obrachunkowych”. Ponadto, jak wynika z wymiany różnych dokumentów i korespondencji elektronicznej między ECHA i skarżącą, zapytania ECHA dotyczące struktury własnościowej skarżącej oraz informacji odnoszących się do przedsiębiorstw uznawanych za partnerskie lub powiązane również opierały się na informacjach przekazanych przez skarżącą, a w szczególności na jej zweryfikowanych bilansach finansowych. ECHA mogła w szczególności stwierdzić w piśmie wysłanym do skarżącej pocztą elektroniczną w dniu 4 marca 2013 r., że skarżąca powinna być uznana za spółkę powiązaną z dwoma przedsiębiorstwami, mianowicie z Saced i Cogefin, oraz za spółkę partnerską dwóch innych przedsiębiorstw, mianowicie Premix i Sicical. Ponadto ECHA przyjęła, że przedsiębiorstwo Calme Lux powinno zostać uznane za powiązane z Sicical. Na tej podstawie i stosownie do art. 6 ust. 3 akapit pierwszy załącznika do zalecenia 2003/361 ECHA zażądała od skarżącej w szczególności informacji dotyczących Calme Lux. Artykuł ten przewiduje bowiem, że „dane przedsiębiorstw partnerskich odnośnego przedsiębiorstwa pochodzą z ich ksiąg rachunkowych i innych danych, w tym skonsolidowanego sprawozdania finansowego, o ile istnieje; dane te uzupełnia się pełnymi danymi przedsiębiorstw, które są powiązane z tymi przedsiębiorstwami partnerskimi, chyba że dane te zostały już podane wcześniej w ramach skonsolidowanego sprawozdania finansowego”. Skarżąca potwierdziła podczas rozprawy, że przedsiębiorstwo Calme Lux mogło zostać uznane za przedsiębiorstwo powiązane z jednym z jej przedsiębiorstw partnerskich, mianowicie z Sicical. Z okoliczności tych wynika, że wystosowane przez ECHA żądanie udzielenia informacji, w szczególności odnoszących się do Calme Lux, nie może być uznane za przesadne, zważywszy na kryteria określone w zaleceniu 2003/361 i dokumenty przekazane przez skarżącą. Ponadto skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, który pozwoliłby uznać, że informacje objęte żądaniem ECHA nie mogły zostać jej udzielone. W szczególności skarżąca poprzestała na wskazaniu w istocie, że nie mogła przekazać ECHA informacji dotyczących spółki trzeciej. Tymczasem okoliczność ta, jako taka, nie pozwala wykazać, że skarżąca stała w obliczu faktycznej niemożności dostarczenia ECHA informacji objętych jej żądaniem. Poza tym ECHA wskazała kilkakrotnie skarżącej, że Calme Lux mogła przekazać jej bezpośrednio przedmiotowe informacje, jak wynika to w szczególności z pism wysłanych do skarżącej pocztą elektroniczną w dniach 19 czerwca, 4 lipca i 8 sierpnia 2012 r. oraz w dniu 4 marca 2013 r. Skarżąca nie wykazała, że taka możliwość nie była wykonalna w niniejszej sprawie.

87 Jeśli chodzi o twierdzenie, że ECHA działała w złej wierze w toku postępowania administracyjnego, a także zakładając, że ten argument skarżącej, podniesiony na etapie repliki, jest dopuszczalny i że należy go rozumieć w ten sposób, iż dotyczy naruszenia obowiązku staranności lub dobrej administracji spoczywającego na ECHA, jest on w każdym razie oczywiście bezzasadny. Z dokumentów przedstawionych w postępowaniu, a w szczególności z wysłanych przez ECHA pism i korespondencji elektronicznej, wynika ewidentnie, że skarżąca była informowana na bieżąco w toku postępowania administracyjnego o danych, które musiała przekazać, oraz o powodach uzasadniających żądania ECHA.

88 Mając powyższe na względzie, żaden element nie pozwala uznać, że ECHA, w szczególności żądając udzielenia informacji dotyczących Calme Lux, dopuściła się przekroczenia uprawnień, a nawet nadużycia władzy.

89 W związku z tym należy oddalić trzecią część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

– W przedmiocie argumentów uzupełniających przedstawionych na etapie repliki

90 Skarżąca podnosi na etapie repliki argumenty uzupełniające argumenty zbadane już wcześniej, zmierzające do wykazania, że uprawnienia ECHA nie obejmowały opłaty administracyjnej, o której mowa w art. 13 rozporządzenia nr 340/2008, a która jest objęta właściwością Komisji. Skarżąca zarzuca też Komisji, że uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi kontroli, zgadzając się na to, by w rzeczywistości ECHA przyznała sama sobie uprawnienia w braku wyraźnej delegacji w tym zakresie.

91 Przede wszystkim należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Zarzut, który stanowi rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej, w sposób bezpośredni lub dorozumiany, i który jest ściśle z nim związany, powinien zostać uznany za dopuszczalny (zob. wyrok z dnia 5 października 2011 r., Romana Tabacchi/Komisja, T-11/06, EU:T:2011:560, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

92 Tymczasem w niniejszej sprawie zarzut pierwszy, oparty na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA przy wydawaniu decyzji SME(2013) 1328 miał na celu podważenie uprawnienia ECHA do weryfikacji wielkości przedsiębiorstw rejestrujących. Zarzut ten – skierowany przeciwko decyzji SME(2013) 1328, w brzmieniu sformułowanym w skardze – nie miał na celu podważenia kompetencji ECHA do nałożenia opłaty administracyjnej. W związku z tym argumenty przedstawione przez skarżącą na etapie repliki należy interpretować jako stanowiące nowy zarzut. Ponadto ten nowy zarzut nie opiera się na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych w toku postępowania. W szczególności dokonana przez skarżącą interpretacja argumentacji ECHA przedstawionej na jej obronę, zgodnie z którą ECHA miała stwierdzić, że posiada „dorozumiane" uprawnienie pozwalające jej na sprawdzenie wielkości przedsiębiorstw rejestrujących, jest w każdym razie oczywiście bezzasadna, ponieważ ECHA wielokrotnie podkreślała w swych pismach, że posiadała to uprawnienie na podstawie stosownych przepisów. Poza tym część argumentacji ECHA przedstawionej na jej obronę, wskazana przez skarżącą, dotyczyła uprawnienia pozwalającego na sprawdzenie wielkości przedsiębiorstw rejestrujących, a nie uprawnienia pozwalającego na nałożenie opłaty administracyjnej. Dlatego też należy odrzucić jako niedopuszczalne argumenty podniesione przez skarżącą na etapie repliki.

93 W każdym razie argumenty podniesione przez skarżącą są bezzasadne. Jak wynika bowiem z art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 340/2008, do którego odsyła art. 13 ust. 4 tego samego rozporządzenia, „[z]arząd [ECHA] sporządza klasyfikację usług i należności i przyjmuje ją po pozytywnym zaopiniowaniu przez Komisję". Należy zaznaczyć w tym względzie, że celem art. 11 rozporządzenia nr 340/2008 jest umożliwienie, pod pewnymi warunkami, pobierania przez ECHA należności za usługi, które nie są objęte inną opłatą lub należnością przewidzianą w tym rozporządzeniu. Dlatego też klasyfikacja dokonana przez zarząd ECHA obejmuje koniecznie ustalenie kwoty tych należności, z zastrzeżeniem pozytywnej opinii Komisji, pod rygorem pozbawienia tego art. 11 jego skuteczności. W zakresie, w jakim art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, który dotyczy konkretnie opłaty administracyjnej, odsyła do postępowania przewidzianego w art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia, żaden dowód przedstawiony przez skarżącą nie pozwala uznać, że ECHA nie posiadała niezbędnego uprawnienia do ustalenia kwoty rzeczonej opłaty.

94 Jeśli chodzi o art. 59 rozporządzenia nr 2343/2002, na który powołuje się skarżąca, należy zaznaczyć, że na podstawie art. 99 rozporządzenia nr 1907/2006 zasady finansowe mające zastosowanie do ECHA nie mogą odbiegać od przepisów rozporządzenia nr 2343/2002. Artykuł 5 lit. a) rozporządzenia nr 2343/2002 stanowi w tym względzie, że budżet organu Unii, takiego jak ECHA, obejmuje w szczególności „dochód własny obejmujący wszystkie opłaty i należności, które organ Wspólnoty ma prawo pobierać na mocy zadań mu powierzonych, oraz wszelkie inne dochody". Artykuł 59 rozporządzenia nr 2343/2002 wspomina natomiast o sytuacji, w której „opłaty i należności są ustalane wyłącznie na podstawie przepisów prawnych lub decyzji zarządu". Wbrew sugestiom skarżącej z tego

ostatniego przepisu nie można wyprowadzić wniosku, że zarządy organów Unii nie mogą dysponować w razie potrzeby uprawnieniami niezbędnymi do określenia opłat lub należności. Tymczasem w niniejszej sprawie, jeśli chodzi o opłatę administracyjną, takie uprawnienie zostało przyznane zarządowi ECHA w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, z zastrzeżeniem pozytywnej opinii Komisji.

95 W świetle całości powyższych informacji zarzut pierwszy podniesiony przez skarżącą należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na błędzie przy stosowaniu zalecenia 2003/361 oraz na naruszeniu zasady proporcjonalności

96 Skarżąca twierdzi, że nawet jeśli należało uznać, iż podkryteria z zalecenia 2003/361 miały zastosowanie w niniejszej sprawie, ECHA zastosowała je nieprawidłowo. W rozpatrywanym przypadku uwzględniono bowiem relacje, jakie skarżąca utrzymuje z przedsiębiorstwami działającymi na innych rynkach, a nawet w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1907/2006. Nie ma więc żadnego rozsądnego i uzasadnionego powodu, by żądać od skarżącej przekazania informacji na temat jej relacji z tymi przedsiębiorstwami. Dotyczy to w szczególności skarżącej, która jest przedsiębiorstwem produkującym, a nie przywożącym. Te dwa rodzaje działalności są bardzo różne i nie należy ich poddawać tym samym uregulowaniom. Podejście przyjęte przez ECHA sprowadza się do uiszczenia opłaty w tej samej wysokości przez przedsiębiorstwa mające bardzo różne poziomy produkcji i obroty. Prowadzi to do traktowania różnych sytuacji ekonomicznych w ten sam sposób. Zalecenie 2003/361 przewiduje trzy główne kryteria celem zdefiniowania pojęcia MŚP. Podkryteria w tym zaleceniu, które realizują odmienne cele, przewidują jednak, że przedsiębiorstwa, które pozostają w relacji za pośrednictwem osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych, mogą zostać uznane za powiązane tylko wtedy, gdy działają na tym samym rynku lub na rynkach sąsiednich. Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca podlega „grupie osób fizycznych działających wspólnie". ECHA powinna była zatem wyłączyć ze swego badania relacje, jakie skarżąca mogła utrzymywać z odnośnymi spółkami trzecimi, które nie działają na tym samym rynku lub na rynku sąsiednim. Decyzja ECHA o ścisłym stosowaniu zasad przewidzianych w zaleceniu 2003/361 narusza też zasadę proporcjonalności. Skarżąca podkreśla wreszcie, że ECHA nie zbadała istnienia lub braku rzeczywistej kontroli prawa głosu.

97 ECHA kwestionuje argumenty przedstawione przez skarżącą.

98 Po pierwsze, jeśli chodzi o argument skarżącej zmierzający do wyłączenia z definicji MŚP, w ramach stosowania rozporządzenia nr 340/2008, relacji, które mogą istnieć między przedsiębiorstwami działającymi na różnych rynkach, a nawet w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1907/2006, nie opiera się on na jakiejkolwiek podstawie prawnej. Ponadto, jak wynika z motywu 9 zalecenia 2003/361, do którego odsyła rozporządzenie nr 340/2008, badanie relacji mogących istnieć między różnymi przedsiębiorstwami ma na celu wyeliminowanie z kategorii MŚP grup przedsiębiorstw, których siła ekonomiczna przekracza siłę ekonomiczną małego lub średniego przedsiębiorstwa. W braku odmiennych wskazań ta siła ekonomiczna nie może być ograniczona do grup przedsiębiorstw, które działają na tych samych rynkach, a nawet w sektorach objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 1907/2006. Każda inna wykładnia prowadziłaby do pozbawienia sensu definicji MŚP zawartej w zaleceniu 2003/361 i mającej zastosowanie, na podstawie wyraźnego odesłania, w ramach rozporządzenia nr 1907/2006. To samo dotyczy rozróżnienia dokonanego przez skarżącą między przedsiębiorstwami „produkującymi" a przedsiębiorstwami „przywożącymi".

99 Po drugie, jeśli chodzi o argument skarżącej, że podlega ona „grupie osób fizycznych działających wspólnie" w rozumieniu zalecenia 2003/361, jest on oczywiście bezzasadny. Należy zaznaczyć w tym względzie, że art. 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia 2003/361 stanowi, iż „przedsiębiorstwa, które pozostają w jednej z [relacji wymienionych w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)–d) tego załącznika] za pośrednictwem osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych działających

wspólnie, są także uznawane za przedsiębiorstwa powiązane, jeżeli prowadzą swoją działalność lub część swojej działalności na tym samym rynku właściwym lub na rynkach sąsiednich". Natomiast skarżąca utrzymuje bezpośrednio z przedsiębiorstwami Saced i Cogefin, a nie za pośrednictwem osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych działających wspólnie, relacje takie jak te, o których mowa w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)–d) załącznika do zalecenia 2003/361, ponieważ posiada ponad 50% ich kapitału, w związku z czym – jak słusznie twierdzi ECHA w swych pismach – istnieje domniemanie, że posiada ona większość głosów w tych przedsiębiorstwach. Skarżąca nie wykazała, że nie miało to miejsca, podczas gdy to do niej należy wykazanie, na żądanie ECHA, że ma prawo do ulgowej opłaty lub do zwolnienia z opłaty (art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008). Fakt, iż udziały skarżącej należą do osób fizycznych, nie zmienia tego wniosku.

100 Po trzecie, jeśli chodzi o powołanie się przez skarżącą na naruszenie zasady proporcjonalności, opiera się ono na błędnym zastosowaniu przez ECHA zalecenia 2003/361. Zważywszy, że ECHA nie popełniła błędu przy stosowaniu zalecenia 2003/361 z powodów wskazanych powyżej, argument skarżącej oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności również winien zostać oddalony.

101 W związku z powyższym zarzut drugi podniesiony przez skarżącą należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na braku uprawnień i nadużyciu władzy przez dyrektora wykonawczego ECHA

102 Skarżąca twierdzi w nawiązaniu do zarzutu pierwszego, że dyrektor wykonawczy ECHA nie jest uprawniony do wydania lub podpisania decyzji dotyczącej wielkości zarejestrowanych przedsiębiorstw ani do decydowania, czy należy zastosować pełną opłatę zamiast opłaty ulgowej i nałożyć opłatę administracyjną. Jedynym zadaniem dyrektora wykonawczego jest skorygowanie decyzji ECHA po wniesieniu skargi. Decyzja SME(2013) 1328 jest więc nieważna.

103 ECHA kwestionuje argumenty przedstawione przez skarżącą.

104 Wystarczy stwierdzić w tym względzie, że – jak ECHA słusznie podnosi w swych pismach – art. 83 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, iż dyrektor wykonawczy jest „prawnym przedstawicielem" ECHA. W tym kontekście do dyrektora wykonawczego należy w szczególności „bieżące kierowanie" ECHA [art. 83 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006]. Ponadto zgodnie z art. 100 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 agencję „reprezentuje jej dyrektor wykonawczy". Poza tym dyrektor wykonawczy pełni obowiązki intendenta przy wykonaniu budżetu ECHA, za który jest odpowiedzialny (art. 97 rozporządzenia nr 1907/2006). Ponieważ ECHA posiadała uprawnienie niezbędne do sprawdzenia wielkości przedsiębiorstw rejestrujących, jak wspomniano o tym przy badaniu zarzutu pierwszego skarżącej, a zatem do żądania uiszczenia należności i opłat administracyjnych, które były należne, fakt podpisania decyzji SME(2013) 1328 przez dyrektora wykonawczego ECHA nie ma bezprawnego charakteru.

105 W związku z tym zarzut trzeci podniesiony przez skarżącą należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA, jak również na naruszeniu art. 5 TUE przy wydawaniu decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D

106 Skarżąca przypomina, że przy pobieraniu należności właściwość ECHA ogranicza się do roli wykonawczej. Jedyne zadanie powierzone zarządowi ECHA polega na klasyfikacji opłat. Do Komisji należy ustalanie ich wysokości zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006. Ponadto art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 wspomina o „opłacie administracyjnej" w liczbie pojedynczej, co wyklucza ustalanie różnych opłat w zależności od wielkości przedsiębiorstw, w przeciwieństwie do tego, co uczyniono w niniejszej sprawie. Poza tym ECHA nie

mogła określić kwoty opłaty administracyjnej, która stanowi przychód dla jej budżetu. Wreszcie rozporządzenie nr 340/2008 oraz rozporządzenie wykonawcze nr 254/2013 nie zawierają żadnego szczególnego przepisu dotyczącego opłaty administracyjnej lub przynajmniej jej stosowania. Komisja wolała więc zrezygnować z niej chwilowo. ECHA nie mogła zatem ustalić w decyzjach MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D kwoty opłaty administracyjnej. ECHA zastąpiła organy krajowe, z naruszeniem art. 5 TUE, gdy wprowadziła zamaskowaną karę finansową w formie opłaty administracyjnej. Skarżąca dodaje, że teza ECHA, zgodnie z którą celem opłaty administracyjnej było odzyskanie ponoszonych kosztów, pozostaje w sprzeczności z faktem, iż niektóre kontrolowane przedsiębiorstwa nie powinny ponosić tej opłaty, jeśli ich oświadczenie zostaje uznane po skontrolowaniu za poprawne. Gdyby celem opłat administracyjnych było odzyskanie kosztów ponoszonych przez ECHA, koszty te powinny być sprawiedliwie rozdzielone między wszystkie przedsiębiorstwa, które wnoszą o rejestrację.

107 ECHA kwestionuje argumenty przedstawione przez skarżącą.

108 Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że zarzut czwarty skargi dotyczy właśnie decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D.

109 Trzeba jednak przypomnieć, że skarga o stwierdzenie nieważności – w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko decyzjom MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D – jest niedopuszczalna (zob. pkt 44, 60 powyżej).

110 Zakładając, że zarzut czwarty może być rozumiany w rzeczywistości jako zarzut niedopuszczalności decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D, jest on w każdym razie bezzasadny.

111 Po pierwsze, jeśli chodzi o argumenty skarżącej zmierzające do podważenia właściwości ECHA do określenia kwoty opłaty administracyjnej i do ustalenia kwoty opłaty administracyjnej stanowiącej przychód dla jej budżetu, pokrywają się one w istocie z argumentami przedstawionymi tytułem uzupełnienia w ramach zarzutu pierwszego, skierowanymi przeciwko decyzji SME(2013) 1328. Argumenty przedstawione w tym względzie przez skarżącą należy oddalić z powodów identycznych z powodami wymienionymi w pkt 93 i 94 powyżej.

112 Po drugie, jeśli chodzi o twierdzenie, że ECHA zastąpiła organy krajowe, z naruszeniem art. 5 TUE, gdy wprowadziła zamaskowaną karę finansową w formie opłaty administracyjnej, jest ono bezzasadne. Trzeba przypomnieć w tym względzie, że w motywie 11 rozporządzenia nr 340/2008 wskazano, iż „[n]ależy zniechęcać do przedkładania fałszywych informacji poprzez nakładanie należności administracyjnych przez [ECHA] oraz, w stosownych przypadkach, odstraszającej grzywny przez państwa członkowskie”. Z tego motywu wynika, że nałożenie opłaty administracyjnej przyczynia się do realizacji celu polegającego na zniechęcaniu przedsiębiorstw do przedstawiania fałszywych informacji. Z rzeczonego motywu wynika też, że opłata administracyjna nie może przypominać grzywny (wyrok z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, pkt 34). Skarżąca nie przedstawiła jednak dowodów pozwalających uznać, że opłata administracyjna, która została na nią nałożona w niniejszej sprawie, przypominała grzywnę. W szczególności argument skarżącej opiera się w istocie na fakcie, iż kwota opłaty administracyjnej została obliczona na podstawie kosztów związanych z weryfikacją, poniesionych przez ECHA, w tym kosztów, które ostatecznie nie zostaną poniesione przez przedsiębiorstwa, które prawidłowo przekazały informacje co do ich wielkości. Okoliczność ta, jako taka, nie może jednak prowadzić do wniosku, że kwota opłaty administracyjnej nałożonej na skarżącą w niniejszej sprawie upodabnia ją do grzywny, ponieważ także opłata administracyjna przyczynia się do realizacji celu polegającego na zniechęcaniu przedsiębiorstw do przedstawiania fałszywych informacji. Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, jeżeli osoba fizyczna lub prawna, która twierdzi, że jest uprawniona do ulgi lub zwolnienia z opłaty, nie może udowodnić, że jest do takiej ulgi lub zwolnienia uprawniona, wówczas ECHA pobiera pełną opłatę lub należność oraz opłatę administracyjną. Wynika stąd, że jedynie osoby fizyczne lub prawne, które nie mogą wykazać, iż mają prawo do ulgi lub zwolnienia z opłaty, muszą uiścić na rzecz ECHA opłatę administracyjną.

113 Po trzecie, jeśli chodzi o podniesiony przez skarżącą argument, że art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 wyklucza ustalanie różnych opłat administracyjnych w zależności od wielkości przedsiębiorstw, opiera się on na błędnym rozumieniu sposobu, w jaki wyrażenie „opłata administracyjna" zostało użyte w liczbie pojedynczej w odnośnych przepisach. Użycie tego wyrażenia w liczbie pojedynczej w kontekście art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 oznacza bowiem, że jeśli osoba fizyczna lub prawna nie może wykazać, iż ma prawo do wnioskowanej ulgi, ECHA nakłada na nią opłatę administracyjną. Nie oznacza to jednak, że kwota tej opłaty administracyjnej powinna być identyczna dla wszystkich przedsiębiorstw rejestrujących bez względu na ich wielkość. W szczególności należy zaznaczyć, że jednym z celów rozporządzenia nr 1907/2006 jest uwzględnienie szczególnej sytuacji MŚP, co wynika między innymi z motywu 8 i z art. 74 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia. Ponadto motyw 9 rozporządzenia nr 340/2008 wskazuje konkretnie, że „[o]płaty i należności ulgowe należy […] pobierać od [MŚP]". Poza tym należy przypomnieć, że nałożenie opłaty administracyjnej przyczynia się do realizacji celu polegającego na zniechęcaniu przedsiębiorstw do przedstawiania fałszywych informacji, jak wynika to z orzecznictwa przytoczonego w pkt 112 powyżej. Realizacja tego celu może implikować w razie potrzeby uwzględnienie rzeczywistej wielkości przedsiębiorstw rejestrujących.

114 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić zarzut czwarty podniesiony przez skarżącą, a tym samym skargę w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji SME(2013) 1328.

W przedmiocie żądań zmierzających do uzyskania zwrotu lub odszkodowania od ECHA

115 W swych dwóch ostatnich żądaniach skarżąca wnosi, po pierwsze, o zwrot kwot, które ECHA pobrała jakoby nienależnie, a po drugie, o zasądzenie od ECHA na rzecz skarżącej odszkodowania z tytułu poniesionej szkody.

116 Bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności tych dwóch zarzutów wystarczy stwierdzić w tym względzie, że są one ściśle związane z żądaniem głównym zmierzającym do stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów i nie opierają się na zarzutach odmiennych od zarzutów zbadanych w ramach skargi o stwierdzenie nieważności. Ponieważ wspomniane zarzuty zostały oddalone jako bezzasadne, należy również oddalić żądania zwrotu lub zapłaty odszkodowania przez ECHA.

W przedmiocie kosztów

117 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy ją obciążyć kosztami postępowania zgodnie z żądaniem Komisji i ECHA.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga – w zakresie, w jakim została wniesiona przeciwko Komisji Europejskiej – zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Skarga – w zakresie, w jakim została wniesiona przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) – zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna, a w części oddalona jako bezzasadna.

3) Leone La Ferla SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Postępowanie i żądania stron 3

Co do prawa 4

1. W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została ona wniesiona przeciwko Komisji 4

2. W przedmiocie dopuszczalności niektórych żądań skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przeciwko ECHA 9

3. Co do istoty 12

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności 12

Uwagi wstępne w przedmiocie uzasadnienia decyzji SME(2013) 1328 12

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA przy wydawaniu decyzji SME(2013) 1328 13

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na braku uprawnień ECHA do oceny wielkości przedsiębiorstw rejestrujących 14

– W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na przekroczeniu uprawnień lub nadużyciu władzy przy stosowaniu zalecenia 2003/361 15

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, opartej w istocie na przekroczeniu uprawnień lub nadużyciu władzy, jeśli chodzi o informacje żądane od skarżącej 16

– W przedmiocie argumentów uzupełniających przedstawionych na etapie repliki 18

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na błędzie przy stosowaniu zalecenia 2003/361 oraz na naruszeniu zasady proporcjonalności 19

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na braku uprawnień i nadużyciu władzy przez dyrektora wykonawczego ECHA 20

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na braku uprawnień, nadużyciu władzy i przekroczeniu uprawnień przez ECHA, jak również na naruszeniu art. 5 TUE przy wydawaniu decyzji MB/D/29/2010 i MB/21/2012/D 20

W przedmiocie żądań zmierzających do uzyskania zwrotu lub odszkodowania od ECHA 22

W przedmiocie kosztów 22